

Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu arī LESD 5. panta 4. punktā noteiktā samērīguma principa interpretācijā. Uz vērtējumu uzņēmuma mērogā balstītais atbalsta kritērijs neesot nedz piemērots, nedz vajadzīgs, lai sasniegtu atbalsta shēmas mērķi ražošanas nozarēs, kurās Covid-19 dēļ ir tikuši slēgti uzņēmumi, atļaut uzņēmumu darbības turpināšanos, kompensējot nesegtās fiksētās izmaksas. Arī pamatā esošā atbilstības kritērija radītais būtiskais konkurences izkropļojums neesot piemērots, lai sasniegtu – kļūdaino – atbalsta shēmas mērķi. Strīdīgās atbalsta shēmas samērīgumu nevarot pamatot vienīgi ar prasību taupīgi tērēt budžeta līdzekļus it īpaši tāpēc, ka atbalstu saņemošajiem stacionārajiem mazumtirgotājiem pastāvīgās izmaksas tiek segtas, neņemot vērā to rentabilitāti un kapitālu.

FALKE KGaA apelācijas sūdzība par Vispārējās tiesas (otrā palāta paplašinātā sastāvā) 2022. gada 21. decembra spriedumu lietā T-306/21 FALKE KGaA./Eiropas Komisija, kas iesniegta 2023. gada 2. martā

(Lieta C-127/23 P)

(2023/C 155/53)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: FALKE KGaA (pārstāvis: R. Velte, advokāts)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, Vācijas Federatīvā Republika

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 21. decembra spriedumu lietā T-306/21 *Falke*/Komisija, ciktāl ar to ir noraidīta prasība (rezolūtīvās daļas 1) punkts) un FALKE KGaA piespriests segt savus, kā arī atlīdzināt Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus (rezolūtīvās daļas 2) punkts);
- pieņemt lēmumu lietā un atzīt par spēkā neesošu pārsūdzēto lēmumu; pakārtoti, ja Tiesa nepieņemtu lēmumu lietā, to nodot atpakaļ Vispārējai tiesai izskatīšanai atbilstoši Tiesas spriedumam; un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā un Tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzība ir balstīta uz četriem pamatiem.

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu LESD 107. panta 1. punkta interpretācijā. Atbilstoši šīs tiesību normas formulējumam un regulējuma mērķim, novērtējot apstrīdētā lēmuma ietekmi, esot jāvadās nevis no vērtējuma mērogā, ietverot tās ražošanas nozares, kas nav skartas, bet no konkurences starp mājāsdes skartajām stacionārās mazumtirdzniecības ražošanas nozarēm, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka apstrīdētā atbalsta shēma, sniedzot priekšrocības stacionāriem mazumtirgotājiem, par ļaunu “Multi Channel” tirgotājiem, kāda ir apelācijas sūdzības iesniedzēja, rada būtisku konkurences izkropļojumu gan stacionārā mazumtirdzniecībā, gan tiešsaistes tirdzniecībā

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu interpretējot LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunktu. Tā neesot novērtējusi to, ka LESD 107. panta 3. punkta b) apakšpunkts ir izņēmums, kas ir balstīts uz LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas nosacījumiem. Šīs kļūdas novērtējumā dēļ Vispārējā tiesa neesot pievērsusi uzmanību, ka Komisija pārbaudē, pieļaudama kļūdu vērtējumā, neesot ņēmusi vērā atbalsta shēmas konkurenci izkropļojošās sekas. Ar piemēroto atbilstības kritēriju “apgrozījuma samazinājums uzņēmuma mērogā” panāktā atbalsta selektivitāte turklāt pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu, jo attieksme pret apelācijas sūdzības iesniedzēju neesot vienlīdzīga, lai gan ražošanas nozares “stacionāra mazumtirdzniecība” slēgšana to esot ietekmējusi tāpat kā konkurentus, kuri ir saņēmuši atbalstu.

Treškārt, Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi un kvalificējusi Komisijas ierobežojumus laikā, uz kuriem ir balstīta strīdīgā atbalsta shēma. Ierobežojuma laikā nosacījums nav uzņēmumu, kurus skar mājsēde, darbotiespējas apdraudējums. Atbalsta mērķis neesot palīdzēt uzņēmumiem grūtībās, bet drīzāk nodrošināt pagaidu atbalstu uzņēmuma turpināšanai skartajās ražošanas nozarēs, lai izvairītos no dārgas un galīgas pārstrukturēšanās. Tāpēc ierobežojums laikā tieši norāda nevis uz vērtēšanu uzņēmuma mērogā, bet – ražošanas nozaru, kurās ir tikuši slēgti uzņēmumi, mērogā.

Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, kas Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu arī interpretējot LESD 5. panta 4. punktā noteikto samērīguma principu. Uz vērtējumu visa uzņēmuma mērogā balstītais atbalsta kritērijs neesot nedz piemērots, nedz vajadzīgs, lai sasniegtu atbalsta shēmas mērķi, ražošanas nozarēm, kurās Covid-19 dēļ ir tikuši slēgti uzņēmumi, atļaut uzņēmuma darbības turpināšanos, kompensējot nesegtās fiksētās izmaksas. Arī pamatā esošā atbilstības kritērija radītais būtiskais konkurences izkropļojums neesot piemērots, lai sasniegtu – kļūdaino – atbalsta shēmas mērķi. Strīdīgās atbalsta shēmas samērīgumu nevar pamatot vienīgi ar prasību taupīgi tērēt budžeta līdzekļus, bet atbalstu saņemošajiem stacionārajiem mazumtirgotājiem tiek segtas pastāvīgās izmaksas, neņemot vērā to rentabilitāti un kapitālu.

Prasība, kas celta 2023. gada 10. martā – Eiropas Komisija/Polijas Republika

(Lieta C-147/23)

(2023/C 155/54)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieces

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: M. Owsiany-Hornung, J. Baquero Cruz)

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai īstenotu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2019/1937 (2019. gada 23. oktobris) par to personu aizsardzību, kuras ziņo par Savienības tiesību pārkāpumiem⁽¹⁾, un nepaziņojot par šiem tiesību aktiem Komisijai, Polijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 26. panta 1. un 3. punktā tai paredzētos pienākumus;
- piespriest Polijas Republikai samaksāt Komisijai vienreizēju maksājumu, kas atbilst lielākajai no šādām divām summām:
 - i) 13 700 EUR dienā, kas reizināti ar dienu skaitu, kas pagājušas no dienas pēc minētās direktīvas transponēšanas termiņa beigām līdz pienākumu neizpildes novēršanas dienai vai, ja pienākumu neizpilde nav novērsta, līdz sprieduma pasludināšanas dienai šajā lietā; ii) minimālo vienreizējo maksājumu EUR 3 836 000;
- ja pirmajā ievilkumā konstatētā pienākumu neizpilde turpināsies līdz sprieduma pasludināšanas dienai šajā lietā, piespriest Polijas Republikai samaksāt Komisijai kavējuma naudu EUR 53 430 par katru kavējuma dienu, sākot no sprieduma šajā lietā pasludināšanas dienas līdz dienai, kad Polijas Republika būs izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus; un
- piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2019/1937 ir izveidota efektīva sistēma to personu aizsardzībai, kas strādā privātā vai publiskā organizācijā vai sazinās ar šīm organizācijām, kad tās ziņo par Savienības tiesību aktu pārkāpumiem dažās to jomās. Atbilstoši šīs direktīvas 26. panta 1. punktam dalībvalstīm bija pienākums direktīvas prasību izpildei vajadzīgos normatīvos un administratīvos aktus ieviest līdz 2021. gada 17. decembrim. Saskaņā ar šī panta 3. punktu dalībvalstīm bija arī pienākums nekavējoties paziņot Komisijai šo tiesību normu tekstus.